

Pití na přednáškách z etiky jako příznak úpadku občanské společnosti

Od malička mi rodiče vštěpovali, že mám mít úctu ke starším, respektovat cizí názory a neodporovat vyšší autoritě. Domnívám se, že jde o zásadní pilíře výchovy dítěte, vždyť celá naše společnost by měla být založena na vzájemném respektu, úctě a harmonii. V poslední době se však se statikou těchto pilířů cosi děje. Tatam je vzájemná úcta a respekt ke staršímu, autority naše společnost téměř nemá a pokud má, tak je jejich pověst nevalná a mravní dopad tristní. Dnešní mladá společnost nemá žádné vzory, žádné vychování, nepřemýšlí nad svými činy a svým počínáním ničí pracně dosažené hodnoty starších generací.

Tak například se vraťme k minulé hodině etiky, kdy se jeden student bez optání napil. Že se nezeptal, je samo o sobě nevychovanost, alarmující však je fakt, že ho ani nenapadlo, že by to mohlo někomu vadit! Dotyčný se sice stydí a chodí tak říkajíc kanály, ale samozřejmě by se našli i tací, kteří by se tímto narušením akademického soužití bezostyšně vychloukali po celé škole a dávali tak negativní příklad mladším ročníkům. Jistě, můžeme namítnout, že se snad moc nestalo. Ale - pitím na přednášce to začne a čím to skončí? Šibenicí? Student se zachoval naprosto sobecky a netolerantně k přednášejícímu a navíc vědomě porušil zákaz pití v učebně. A ostatní studenti se za něj postavili, protože i oni jsou vychováni ve stejné netoleranci a nerespektování pravidel, kterému se dnes módně přezdívá liberálnost. Ano, můžeme onu "příhodu" interpretovat v duchu různých poststrukturalistických vazeb, ale není to jen nemravné uhýbání před velkým tématem, důkaz toho, že naše společnost o etiku vlastně vůbec neusiluje? Existují ještě alespoň nějaké rudimenty morálky, když už i studenti vysokých škol prokazují naprostou absenci dobrého vychování?

Jistě, z jednoho případu lze těžko generalizovat, ale není to spíše jeden z mnoha příznaků nemoci dnešní mládeže? A nemůže se stát, že s tichým ignorováním jednoho banálního případu napomáháme i my ostatní kolektivnímu a tím pádem i neodvratnému morálnímu rozkladu společnosti? Jestliže se mládež neumí a nechce ptát, kdo jsme a kam vlastně jdeme, má dnešní občanská společnost ještě vůbec šanci? A není pak diskuze o etice jen leštěním dávno shnilých trámů?

Věra Šumová
27.4.2004